

# Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

#### Abonamentul

Pe un an: 24 lei  
Pe 6 luni: 12 lei  
Pe 3 luni: 6 lei

#### Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,  
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se  
înapoiază. — Scrisorile nefrancate se retuză.

#### Prețul inserțiunilor

un cm.<sup>2</sup> 60 Bani pentru odată; dacă se publică de  
mai multe ori se dă rabat corespunzător.  
Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Tele-  
grafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

## Impotriva armelor atomice

Toți am auzit despre armele atomice. În 1945 americanii au aruncat primele două bombe atomice asupra Japoniei, ruinând două orașe mari, omorând sute de mii de oameni și pe alții îmbolnăvind-i, de nu mai sînt sănătoși toată viața. De atunci s-a continuat fabricarea acestor bombe și s-au făcut experiențe cu ele, explodîndu-le ca să se vadă ce putere de nimicire au. Astăzi sînt tot felul de bombe atomice, care pot pustii regiuni întregi. De aceea ne dăm seama că un război atomic „ar nimici milioane de vieți omenești și ar pustii continente întregi” — cum se spune în Apelul de la Berlin al Consiliului Mondial al Păcii. De aceea — la chemarea Consiliului Mondial al Păcii — popoarele au pornit la luptă pentru interzicerea și nimicirea armelor atomice, pentru înlăturarea primejdiei unui război atomic și pentru stabilirea unei păci trainice în lume.

Ca un prim pas pe această cale, se cere încetarea experiențelor cu arme atomice. Este știut astăzi că și experiențele cu bombe atomice și bombe cu hidrogen sînt vătămătoare. Cînd explodează o bombă atomică se produc raze, care vătămă sănătatea oamenilor și în deosebi a copiilor. Astfel explozia din anul trecut, provocată de americani în Oceanul Pacific, a dat răni mortale pescarilor japonezi și a îmbolnăvit pe toți ceice au mîncat pești, atinși de razele bombei. Dar urmările rele pentru sănătate se pot simți nu numai în țările din apropierea exploziei, ci și în țări mai îndepărtate. Experiențele cu bombe atomice sînt o primejdie „pentru sănătatea și viața cîtorva generații de oameni și în deosebi a copiilor”. Ele sînt vătămătoare și în alte feluri.

De aceea Consiliul Mondial al Păcii a dat un Apel către popoare să lupte pentru încheierea unui acord între guverne ca să se înceteze experiențele cu bombe atomice. Incetarea acestor experiențe „va

permite să fie ferită de pericol viața copiilor noștri. Aceasta va determina guvernele să ajungă la un acord asupra distrugerii armei atomice și a preîntîmpinării războiului. Dacă în toate țările se vor ridica glasuri de protest, ele vor fi auzite. Mai putem preveni pericolul” — se spune în Apel. „Cine vrea să apere omenirea împotriva degenerării și pieirii, acela trebuie să contribuie la succesul mării campanii desfășurate de Consiliul Mondial al Păcii împotriva experiențelor cu bombe atomice și cu hidrogen”.

Apelul acesta a găsit un larg ecou în inimile sutelor de milioane de oamei cinstiți din lumea întreagă. Poporul nostru își alătură glasul celorlalte popoare în această luptă pentru apărarea vieții. Credincioșii Bisericii noastre sînt din tot sufletul alături de cei ce vor să se înlătore războiul atomic, să fie nimicite armele atomice și să înceteze experiențele cu bombe atomice. Ei își întăresc semnătura pe Apelul de la Berlin prin muncă pașnică pentru propășirea poporului.

Sîntem convinși că lupta popoarelor va fi încununată de succes.

T.

## Lucrări de vară

Recolta acestui an este îmbelșugată. Oamenii muncii din agricultură au luptat, muncind cu elan și sîrguință și aplicînd metode agrotehnice avansate — și au biruit. Ajuțați de clasa muncitoare care le-a trimis unelte de trebuință, tractoare și alte mașini agricole, sîmînță selecționată, îngrășăminte chimică, ș. a., îndrumați de tehnicienii agricoli, care au fost mereu pe teren, dînd un ajutor direct și calificat, țărani muncitori — folosind toate aceste ajutoare — au dus lupta unor recolte bogate cu succes. Nu numai cei din gospodării agricole colective și întovărășiri agricole au muncit după metode și cu mijloace avansate, ci și țărani cu gospodării individuale au părăsit obiceiurile pe care le-au apucat din bătrîni, convingîndu-se din proprie experiență că prin o lucrare mai bună a pămîntului pot scoate o recoltă mai bogată de pe suprafețele de pămînt ce le au. Rutina a fost înlocuită cu aplicarea după loc și condiții a noilor metode și mijloace, dovedite practic ca superioare vechilor metode.

Acum sîntem în toiul secerișului și treerișului. Țăranul muncitor adună cu bucurie rezultatele muncii lui și a ajutoru-

lui primit. Secerișul trebuie făcut la timp, cînd lanurile sînt în pîrgă pentru ca să nu se piardă nici un bob de grîu. Treerișul trebuie făcut îndată și cu aceeași grijă, ca nimic din recolta acestui an să nu se risipească. Fiecare bob este aur, aur de preț, pentru poporul muncitor. Din recolta adunată, se va preda întîi cantitatea de cereale contractate, căci prin ea se asigură hrana celor din spitale, internate, cantine, cazărmi și a oamenilor muncii de la orașe și materie pentru industria ușoară. Țărănimea muncitoare a primit ajutorul frățesc al clasei muncitoare și a obținut astfel o recoltă bogată; ea arată acum prin cantitățile de cereale contractate recunoștința pentru acest ajutor, atașamentul ei față de patrie, aducînd o contribuție însemnată la ridicarea nivelului de trai a poporului muncitor și la întărirea patriei.

E vară: secerișul și treerișul sînt în toi. Credincioșii se vor strădui să fie în frunte la aceste lucrări și la contractări. În felul acesta ne vom arăta buni cetățeni ai Statului și luptători acțivi pentru pace, pentru bunăstarea poporului, pentru binele și propășirea patriei.

## Despre rugăciune

## Fiii Tatălui

Incepem rugăciunea Domnească, chemînd pe Dumnezeu — cu numirea de: „Tată”. Aşa l-a numit însuşi Domnul nostru Iisus Hristos, rugîndu-se şi aşa învaţă El pe apostolii săi să-L numească. Aşa este chemat Dumnezeu şi astăzi de către toţi cei ce se roagă Lui în numele Domnului nostru Iisus Hristos.

Prin această numire, de „Tată”, îl recunoaştem pe Dumnezeu, ca fiind Făcătorul, Susţinătorul şi Binefăcătorul nostru. Prin această numire recunoaştem atîrnarea noastră de El, ca a fiului de părinţii săi. El este acela care ne-a dat toate bunătăţile pămîntului, toate puterile sufletului şi ale trupului. Dumnezeu, Tatăl cel bun, este Acela care ne-a dat şi cea de a doua viaţă, viaţa harului, prin naşterea cea de a doua, de care ne facem părtaşi prin taina botezului. El ne-a dat pe maica noastră Biserica, ne-a chemat şi ne-a ajutat să venim la sînul ei, şi să ne hrănim cu pîinea vieţii de veci şi să luăm iertarea păcatelor.

## LEGATURA CU TATAL :

Credincioşii văd în legătura dintre părinţi şi copii cea mai trainică legătură, care nu se poate desface decît prin moarte. Multe legături din viaţa aceasta se pot rupe, dar legătura dintre părinţi şi copii nu se poate desface. Pot să uit pe tatăl meu; pot să-i zic: nu te cunosc, nu mai voesc să te mai ştiu de tată; cu toate acestea el tot tată îmi va rămîne. Eu pot să fiu un fiu rău, neascultător, pierdut, şi tatăl poate să zică: nu voiesc să te mai ştiu de copilul meu; cu toate acestea, eu totuşi rămîn fiul lui. De aceea şi fiul cel pierdut de care vorbeşte Sfînta Scriptură, întorcîndu-se la tatăl său, nu zice: nu mai sînt fiul tău, ci zice: „Nu mai sînt vrednic a mă numi fiul tău” (Matei 15, 27).

Este o mare mîngăiere să putem numi „Tată” pe Dumnezeu. Voind să spunem prin cuvînt iubirea lui Dumnezeu pentru noi, nu o putem spune mai potrivit decît zicîndu-I „Tată”.

## TATAL CEL CERESC :

Dacă iubirea oricărui tată este nemărginită; puterea unui tată pămîntesc este totdeauna mărginită. El, dacă nu poate, nu ajută, şi atunci strigăm împreună cu psalmistul: „Tată şi mamă mă părăsesc” (Ps. 27, 10). Iubirea nemărginită a lui Dumnezeu-Tatăl însă e împreună cu o putere nemărginită: toate le poate Dumnezeu. Iată de ce am zis că mare e mîngăierea ce avem, că putem să-L numim Tată pe Dumnezeu, căci El ne iubeşte ca un părinte, şi poate să ne şi ajute totdeauna ca un Dumnezeu atotputernic. Cînd tata şi mama nu mai pot să ne ajute sau ne părăsesc, totdeauna putem nădăjdi cu psalmistul: „Domnul mă primeşte pe mine” (Psalm 27, 10).

Cum vom putea arăta mai bine îndurarea nesfîrşită a lui Dumnezeu decît asemănîndu-o cu îndurarea inimii de părinte? Cu toate răutăţile şi fărădelegile noastre, El vecinic rămîne „Părintele îndurătorilor şi Dumnezeu a toată mîngăierea.” (2 Corinteni 1, 3). De nenumărate ori omul cade şi, întorcîndu-se cu părere de rău şi cu rugăciune curată către Dumnezeu, de nenumărate ori dobîndeşte iertare. Oricît de fîrziu, fiul cel pierdut, înapoindu-se cu inimă înfrîntă şi mărturisindu-şi păcatul, va fi primit cu mare bucurie de Tatăl cel ceresc.

## TOȚI SINTEM FIII LUI :

În fiecare zi se înalţă din toate inimile credincioşilor romîni rugăciunea către Tatăl nostru.

Noi toţi sîntem fiii Lui şi cînd zicem „Tatăl nostru” ne simţim mai apropiaţi unul de altul, ca nişte fraţi iubitori. Dacă pînă nu de mult eram împărţiţi în două Biserici romîneşti, acum sîntem iarăşi în aceeaşi Biserică strămoşescă, în aceeaşi mare familie creştinească şi romînească, sub ocrotirea Tatălui. Ne adunăm în aceleaşi biserici şi în faţa aceluiaşi altar, îndrăznim acum

să zicem la Sfînta Liturghie: „Tatăl nostru”. Îndrăznim să-i zicem „Tată”, pentru că acum trăim împreună ca fraţii, nu ne mai certăm pentru credinţă, ci ne rugăm împreună Aceluiaş Dumnezeu şi Tată al tuturor. Astfel cu inima împăcată îl preamărim pe Tatăl nostru şi îi mulţumim pentru marele dar al reunirii noastre în aceeaşi Biserică strămoşescă.

Să păstrăm nestrucată această înfrăţire creştinească, să întărim iubirea şi unitatea dintre noi, ca Dumnezeu Tatăl să ne binecuvinteze cu darurile Sale cele bogate.

N. C.

## Domnului să ne rugăm

Mergem cu toţii la biserică şi auzim cum de nenumărate ori, în timpul sfîntelor slujbe — la Vecernie, Utrenie şi sf. Liturghie mai ales — diaconul sau preotul ne îndeamnă cu stăruinţă la rugăciune continuă: Iară şi iară, cu pace Domnului să ne rugăm!

Rugăciunea este un lucru deosebit de folositor pentru viaţa noastră creştinească. După cum plantele, pentru a creşte, au nevoie de apă şi de lumină, după cum un corp are nevoie de aer ca să respire, la fel şi creştinul, pentru a trăi potrivit misiunii sale, aşa după cum îl vrea Dumnezeu, are nevoie de rugăciune. Rugăciunea este viaţa sufletului nostru. Un creştin bun simte nevoia să se roage aşa cum simte nevoia să mănînce şi să bea. De aceea, el ori unde s-ar afla nu ezită să se roage, pentru că atunci ar trebui să ezite şi să mănînce şi să bea. Rugăciunea este deci un lucru firesc în viaţa noastră.

Dumnezeu a sădit în noi o sete tainică după El, un dor ascuns după faţa Lui plină de Lumină. Ne potolim această sete şi acest dor după Dumnezeu şi prin rugăciune.

Dumnezeu este aproape de fiecare dintre noi, de aceea, în ceasul rugăciunii, El ne ascultă, stă de vorbă cu noi, iar cînd rugăciunea noastră este bine făcută, noi putem gusta atunci negrăitele bucurii ale revărsării Harului Său peste noi.

Pe cărările pe care viaţa ne poartă paşii, avem uneori multe greutăţi, necazuri, poveri, uneori peste puterile noastre parcă, avem şi clipe de tulburări sufleteşti. Pentru a trece mai uşor peste ele, pe lîngă alte daruri, avem şi rugăciunea. Mulţi am simţit acest lucru.

De multe ori sufletul nostru este asemenea unui codru cuprins de o vijelie puternică şi întunecoasă. Dar îndată ce lumina se arată totul se linişteşte, totul parcă rîde la soare. La fel şi sufletul zbuciumat şi întunecat, după o rugăciune fierbinte, este cuprins de o lumină, o linişte şi o pace sfîntă. Simţim cum durerile noastre s-au uşurat, gîndurile ni s-au limpezit, voinţa ni s-a întărit şi o putere nouă parcă a cuprins întreaga noastră făptură. Rugăciunea împrăştie întristarea şi descurajarea.

Un „Doamne ajută” spus din toată inima, la un început de călătorie, sau înainte de a începe o muncă, face ca drumul nostru şi munca noastră să fie duse la bun sfîrşit.

De multe ori, rugăciunea stăruitoare a unei soţii cu frică de Dumnezeu îmblîn-

zeşte pe soţul năravit, iar rugăciunea unui copil nevinovat ridică din patul suferinţei pe mama lui bolnavă de mult timp.

Iată deci ce este rugăciunea: ea este întărire şi vindecare, sufletească şi trupească, ea este luminare de minte şi înţeleptire, rugăciunea este stare de vorbă cu Dumnezeu, este gustare din darurile sale cele bogate.

Din această cauză, sfinţii părinţi ai bisericii noastre, care au simţit din plin această putere a rugăciunii, vorbesc despre ea în felul următor: „Rugăciunea este apărarea celor vinovaţi, mîngăierea celor întristaţi şi bucuria celor fericiţi”, spune sf. Efrem Sirul. „Rugăciunea este scutul curăţeniei sufleteşti şi trupeşti, înfrîngerea mîndriei, risipirea invidiei, scutul de apărare a casei”, zice sf. Grigorie de Nisa. Iar sf. Ioan Gură de Aur adaugă: „Rugăciunea este un liman pentru cei aruncaţi de furtună încoace şi încolo, pentru cei împinşi de valuri o ancoră, pentru cei ce se clatină un toiag, pentru cei săraci o comoară, leac împotriva boalelor şi apărarea sănătăţii”.

Mare grije trebuie să avem asupra felului cum ne facem rugăciunile noastre. Mai întîi asupra felului în care stăm atunci cînd ne rugăm. Trebuie să fim pătrunşi de gîndul că stăm înaintea lui Dumnezeu, că stăm de vorbă cu El, şi dacă atunci cînd stăm de vorbă cu un om mai de seamă nu stăm oricum, cu atît mai mult cînd stăm de vorbă cu Dumnezeu.

Trebuie să mai ştim apoi, că lui Dumnezeu nu-i place ceea ce este mult şi rău ci ce este puţin şi bun. Căci zice Mîntuitorul Iisus Hristos: „Iar cînd vă rugaţi nu graiţi multe ca păgînii, căroră li se pare că în mulţimea vorbelor lor vor fi auziţi” (Mt. 6, 7).

Rugăciunea noastră trebuie adică făcută cu multă atenţie, cu multă grije; să ştim şi să simţim ceea ce spunem. Rugăciunea să fie spusă cu multă căldură, adică să pornească din adîncul inimii noastre, încît fiecare cuvînt pe care-l rostim să fie parcă rupt din noi. Rugăciunea să nu fie pornită nici decum numai de pe buze, ca o poezie rostită în grabă de un copil de grădiniţă. În momentul în care ne rugăm, gîndurile noastre nu sînt îndreptate decît numai spre Dumnezeu, oprindu-ne cu grije asupra fiecărui cuvînt pe care-l spunem. De multe ori începem, spre exemplu, rugăciunea Tatăl Nostru; spunem primele cuvinte şi gîndul ne este deja la sfîrşit. Sau cum fac unii oameni, care în timp ce

Continuare în pag. 3

# Ctitorii și binefăcătorii sfintei noastre Biserici

În timpul sfintei Liturghii avem momente când preotul și credincioșii se roagă fierbinte lui Dumnezeu pentru ctitorii și binefăcătorii sfintei noastre biserici

Pomenim aici numai câteva din aceste rugăciuni scurte și anume:

— „Încă ne rugăm pentru fericiții și pururea pomeniții ctitori și binefăcători ai sfintei bisericii acesteia...”

— „Încă ne rugăm pentru cei ce aduc daruri și fac bine în sfânta și întru tot cinstită biserică aceasta...”

Iar la ieșirea cu sfintele daruri rostim cuvintele: „Pe fericiții și pururea pomeniții ctitori și binefăcători ai sfintei bisericii acesteia Domnul Dumnezeu să-i pomenească întru împărăția sa cea cerească”.

Cine sînt ctitorii și binefăcătorii sfintei noastre biserici, pentru cari ne rugăm cu atîta căldură și cu atîta recunoștință în timpul săvîrșirii sfintei Liturghii?

## 1. CTITORI :

Ctitor este credinciosul luminat și plin de dragoste și credință cucernică față de Dumnezeu, care dăruiește bisericii terenuri, case, construiește pe cheltuielă proprie biserici, le repară, pictază, construiește mănăstiri, capele, ridică troițe și se îngrijește din neam în neam pentru buna lor întreținere.

Cuvîntul ctitor este grecesc și înseamnă: ziditor, constructor.

Deci ctitor este cel ce face o danie așa de mare bisericii încît poate fi socotit ziditor al ei.

## 2. BINEFĂCĂTORI :

Sînt credincioșii cari mai mulți la un loc se sfătuiască și se obligă din toată curățenia sufletelor lor, să contribuie de bună voie cu bani, muncă și materiale la întreținerea, înfrumusețarea și dotarea Bisericii cu cele de trebuință (icoane, odăjdii, cădelnițe, prapori, cărți rituale, etc.).

Binefăcător este acela care aduce o danie mai mică pentru biserică. Prin aceasta el ajută la bunul mers al vieții bisericesti.

## 3. CEI DIN TRECUT :

Istoria Bisericii ort. romîne este plină cu nume de ctitori și binefăcători, în fața cărora ne înclinăm cu dragoste și recunoștință. Numele lor vor străluci peste vremi ca niște luceferi călăuzitori și vrednici de urmat, pentru că aceștia și-au dăruit sufletul și averea lor Bisericii lui Hristos — Dumnezeu.

Din șirul nesfîrșit al acestora pomenim de data aceasta numai unul, pe Constantin Brîncoveanu Domnul Munteniei (1688—1714) tăiat de turci împreună cu cei patru fii ai săi pentru că n-au voit să se lepede de credința ortodoxă. Acesta a avut în Ardeal trei ctitorii de seamă: Mănăstirea de la Sîmbăta de Sus, Biserica Brîncoveanu din Făgăraș și Biserica Brîncoveanu din Ocna Sibiului. La 1700 cînd din ordinul și pentru interesele împăratului de la Viena a luat ființă Biserica unită, cătanele împăratului au răpit de la ortodocși Biserica din Făgăraș și pe aceea din Ocna Sibiului. Numai Mănăstirea de la Sîmbăta de sus a mai rămas un timp oarecare în folosința Bisericii ortodoxe. Mai tîrziu și această Mănăstire a fost dăruită de tunurile generalului Bucov.

Așa vremuri grele au trăit strămoșii noștri pe la 1700, cînd unele Biserici ortodoxe au fost arse de ostașii și funcționarii împăratului de la Viena, care era străin cu totul de năzuințele și sufletul poporului nostru, altele au fost luate de la ortodocși și date Bisericii greco-catolice nou

înființate. Dar strămoșii noștri în fața acestei situații nu au rămas nepăsători, ci au pus umăr lîngă umăr, ban lîngă ban și și-au zidit biserici noi, între cari multe din lipsă de terenuri potrivite au fost construite în cimitire. De atunci și pînă în anul 1948 cele două biserici se numeau biserica veche și biserica nouă. Prima era cea veche dată de stăpînitorii austrieci după 1700 bisericii greco-catolice, iar a doua era cea ortodoxă nou zidită.

Deci biserica ortodoxă se numea biserica nouă pentru că zidurile ei erau mai noi. Credința însă și a greco-catolicilor și a ortodocșilor era același: vechea credință strămoșească.

Aceste două biserici acolo unde sînt, de la 1948 încoace se numesc biserica din deal și biserica din vale, sau cum e potrivit locului, și foarte rar i se mai spune biserica veche ortodoxă și biserica revenită sau fostă greco-catolică. Acum sufletul lui Constantin Brîncoveanu se bucură că în bisericile ctitorite de el slujesc preoți înfrății și se roagă credincioșii din amîndouă stranele. La fel se bucură strămoșii, ctitorii și binefăcătorii că urmașii lor au șters vrajba dintre ei și sînt una.

## 4. MAI NUMIM DE BINEFĂCĂTORI PE :

— Preotul, care din straja dimineții și pînă în noapte, lucrează din răputeri și cu folos pentru promovarea intereselor spirituale și materiale ale Bisericii.

— Membrii consiliului parohial și ai epitropiei cari cu trup și suflet lucrează pentru păstrarea și înmulțirea averii bisericii;

— Credincioșii cari contribuie din toată rîvna sufletului lor la construcții de biserici, la întreținerea lor în bune condițiuni, la înfrumusețarea lor, cu pictură și procurarea pe seama Bisericii de odăjdii, prapori, clopote, vase sfinte, etc.

De cînd ne știm pe acest pămînt de aproape două mii de ani am fost totdeauna gata de jertfă pentru a ridica altare sfinte Mîntuitorului Hristos.

De aceea pomelnicul ctitorilor și binefăcătorilor este fără capăt. În el nu sînt înscrise numai nume de voievozi și boieri, ci o mare mulțime de nume de credincioși simpli, cari cu banul sărăciei lor și cu sufletul lor mare au susținut Biserica lui Hristos sute de ani.

Biserica noastră a fost întotdeauna o Biserică săracă, cum au fost și credincioșii ei. Ea nu a avut ca alte biserici: latifundii, nici bănci și nici întreprinderi comerciale și industriale producătoare de venit. Bogăția Bisericii noastre au fost sufletele curate și pline de credință în Dumnezeu a credincioșilor noștri cari au străbătut bezna întunecată a vremurilor apuse și au strălucit mai tare decît aurul și au fost mai calde ca soarele din luna lui Cuptor.

Cu acest suflet creștinesc ne-am mîndrit și prin el se oglindește limpede întreaga noastră viață de romîni ortodocși.

Credincioșii cari trăiesc o viață intensă și curată în Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, sînt adevărații fii ai lui Dumnezeu. Ei știu ce au de făcut ca Biserica să fie întotdeauna bine îngrijită și să aibă totul de ce are nevoie.

Pentru aceștia ne rugăm noi preoții și credincioșii în timpul sfintei Liturghii, pe aceștia-i pomenim la sfintele daruri cînd rostim cu toată evlavie și cuviința rugăciunea: „Pe ctitorii și binefăcătorii sfintei bisericii acesteia Domnul Dumnezeu să-i pomenească întru împărăția sa cea cerească”, pentru că vredniciei lor se datorează cele materiale pe cari le are Biserica lui Hristos pe pămînt.

Aceștia și-au înscris numele lor în ceruri, aceștia și-au asigurat aici pe pămînt o viață sufletească liniștită, mulțumită, mîngăiată și plină de dragoste față de Dumnezeu și oameni, iar pe cealaltă lume mîntuirea sufletelor lor. Dumnezeu va răsplăti fiecăruia după rîvna sa pentru casa Domnului, după dragostea sa pentru „bună-cuviința” bisericii sale.

Protopop IOAN VELȚAN  
Consilier arhiepiscopesc

## Domnului să ne rugăm

Urmare din pag. 2

se roagă mai fac și alte lucruri: fie că se spală, fie că se desbracă. Acestea nu mai sînt rugăciuni ci jigniri aduse la adresa lui Dumnezeu.

Rugăciunea noastră să ne-o facem oricînd și ori unde putem, dar mai ales în casa lui Dumnezeu, în biserică. Pe cît ne este cu putință, să nu scăpăm nici o Duminecă și nici o sărbătoare, fără să nu venim la Biserică, pentru că rugăciunea obștească pe care-o facem aici este ca focul care se încinge de la mai mulți cărbuni. Un cărbune cînd este singur arde cît arde, dar pe urmă, încetul cu încetul, se stinge. Cînd sînt mai mulți cărbuni se aprind unul de la altul și astfel căldura devine mai mare și ține mai mult timp. La fel este și rugăciunea obștească făcută în biserică. Aici ne îndeamnă preotul să ne rugăm, ne îndemnăm și noi unul pe altul, ne aprindem asemenea cărbunilor într-o rugăciune măreață, care se înalță ca fumul de tămîie către Cel Prea Înalt.

Astăzi, această rugăciune obștească ne este mai de folos, pentru că noi toți, care grăim aceeași limbă, avem același frumos port romînesc, avem aceleași frumoase datini, avem acum și o singură lege, o singură Biserică. Bucuria noastră este de-

plină acum, pentru că în același duh al dragostei frățești, ne adunăm și ne rugăm în aceeași Biserică, a moșilor și strămoșilor noștri.

Astăzi nu mai merg părinții la o biserică, iar copiii la altă biserică, sau soția la o biserică și soțul la altă biserică, ci cu toții mici și mari, bărbați și femei, mergem la aceeași Biserică mamă, Biserica Ortodoxă.

Să ne rugăm deci neîncetat unii pentru alții. Să stăruim în rugăciune cu timp și fără timp. Să ne rugăm cu gînd bun și inimă curată, acasă, în biserică și ori unde ne-am afla. Să ne rugăm înainte de masă și după masă, dimineața și seara, la ne-caz și la bucurii.

Să ne rugăm cei mici pentru cei mari, cei mari pentru cei mici, copii pentru părinți și părinții pentru copii, soți pentru soții și soții pentru soți. Să ne rugăm pentru cunoscuți și pentru necunoscuți, pentru prieteni și pentru neprieteni, pentru cei ce ne iubesc și pentru cei ce ne urăsc pe noi.

În felul acesta vom deveni mai buni, mai drepiți, așa cum Dumnezeu ne vrea, pentru fericirea noastră și slava Lui în lume.

Diacon GH. PAPUC

# Noi nu ne-am schimbat credința

NU VRAJBA, CI DRAGOSTE

Sfânta Scriptură zice: „Iată, ce este bun și ce este frumos că frații locuiesc împreună” (Ps. 132, 1). Gîndul acesta sfînt arată bucuria cea mai mare pe care o avem noi credincioșii romîni pe urma unificării Bisericii, săvîrșită în 1948.

Ne-am întîlnit ca frații de același neam și limbă, în aceleași locașuri sfînte de acum 250 ani, mărturisind aceeași credință și trăind aceeași viață creștină în care s-au mîntuit părinții, moșii și strămoșii noștri.

Nimic nu-i mai frumos decît să vezi cum piere ca fumul și se topește ca ceara, vrajba din familia noastră creștinească și romînească.

Dar mare și milostiv este Bunul Dumnezeu cu noi! Oricît ne-a încercat de greu și îndelung și ne-a lăsat pe calea dezbinării și a certurilor, El nu ne-a dat morții pînă la sfîrșit, nu ne-a pierdut, ci a căutat cu milă față de noi și ne-a arătat bunătatea Sa. El a făcut să cadă pecețile puse de habsburgi și grofi, nimicind zidul urii despărțitoare de frați. El ne-a unit în focul dragostei lui Hristos, a topit toate păcatele și fărădelegile trecutului; voința Sa atotputernică ne-a făcut să fim înțelepți întru El, adică să fim una în credință și nădejde sub strașina aceleiași sfînte Biserici.

IISUS HRISTOS — CALEA

Ne-a fost dat să gustăm bucurii duhovnicești negrăite în multe parohii revenite la Biserica strămoșească, pe unde am umblat timp îndelungat. Aceste parohii sînt păstorite de preoți înțelepți care știu să-și lumineze turma cuvîntătoare cu arma adevărului. Ei știu să arate credincioșilor că noi am fost una în credință pînă la 1700, una ca fii ai aceleiași Biserici Ortodoxe și că trebuie să rămînem una și în viitor, nedespărțiți ca frații din aceeași familie, legați strîns de Dumnezeu, atunci cînd este vorba să lucrăm cele de lipsă pentru mîntuirea sufletului. Iisus Hristos. Domnul, a spus despre Sine că este „Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 3, 13). El este Calea care nu greșește urcușul către mîntuire. El este adevărul care ne-a descoperit voia sfîntă a lui Dumnezeu și planurile Sale cu noi. El ne-a arătat taina și scopul vieții creștinești. El ne-a arătat cum trebuie să-L slujim, căci este izvorul strălucirii și ne-a dat și mijloacele prin care găsim acest izvor al fericirii. Acest izvor este Sfînta Sa jertfă nemărginită, din care țîșnește harul Sfintelor Taine, cei șapte stîlpi ai mîntuirii noastre.

El este viața care nu se stinge, după care alergăm de la leagăn pînă la mormînt, viața pe care o dorim, viața fără de moarte.

Sute și mii de suflete de frați de-ai noștri s-au întors azi cu inimă curată către Biserica lor strămoșească în care am trăit ca popor de aproape 1800 de ani.

Pe multe din aceste suflete le-am întîlnit, ca o cunună de flori duhovnicești, în jurul aceleiași Sfînt altar, luînd parte la sfînte slujbe, la rugăciunea vie și fierbinte de la Sfînta Liturghie. În cîntarea lor evlavioasă și cutremurătoare ne-am bucurat împreună, ne-am umplut sufletul cu mireasma cuvîntului lui Dumnezeu, dăruit prin predici ziditoare de conștiințe curate, cuvîntări care au îndemnat la dragoste creștină și înțelepciune.

AVEM ACEIAȘI CREDINȚA

Acești credincioși cuminți și înțelepți, care merg pe drumul Sfintelor tradiții strămoșești, sînt adînc convinși că ei „nu și-au schimbat religia”, cum spun unii cu răutate, pentru ca să-i încerce și să zăpăcească mințile celor prea lesne crezători. Lor nu le este frică și nici nu se tem de gura celor răi și de hula unora care nu voiesc decît să ne dezbină iarăși.

Credincioșii reveniți la matca Bisericii Ortodoxe își dau seama că credința lor nu s-a schimbat cu nimic, pentru că noi toți avem și azi, ca și în trecut, aceeași credință. Ei înțeleg din cele ce aud din predici și din cele ce se conving personal că credința noastră a rămas pe loc. Căci doar noi slujim azi ca și-n trecut, cu aceleași haine sfînte cu care s-a slujit și înainte în fostele biserici greco-catolice; avem aceeași Sf. Evanghelie, Sf. Cruce, Sf. Potir, și vase, folosim la strană aceleași cărți tipărite în limba romînă acum 2—300 ani în tiparnițele de dincolo de munți, la București, R. Vilcea, Buzău, Mănăstirea Neamț, Iași, etc. și abia mai tirziu aceste cărți au venit de la Sibiu și de la Blaj. Apoi chiar în cărțile scrise la Blaj sînt folosite cuvintele „Sf. Duh” și „Doamne, miluește-ne” în loc de „Sf. Spirit” și „Doamne îndură-te”, deși acestea n-au nici o însemnătate pentru unitatea noastră în marea familie romînească și creștinească.

NE MINTUIM ÎN BISERICA STRĂMOȘEASCĂ

Convinși că Biserica noastră strămoșească are la temelie și adevărul întreg pentru mîntuirea sufletului, așa cum l-au predat Sf. Apostoli și Sinoadele bisericești a toată lumea, — acești credincioși se apropie de Harul Sf. Taine cu cea mai mare încredere, fiind ferm încredințați că se mîntuiesc. Am văzut această încredere la Sf. Spovedanie și la Sf. Cuminecătura de care s-au apropiat cu vrednicie. Ei sînt convinși că și preoții Bisericii Ortodoxe au putere deplină dată de Mîntuitorul Hristos de-a purta „Cheile împărăției cerurilor”, ca oricîte vor fi dezlegate pe pămînt să fie dezlegate și-n cer, (Matei 16, 19). Iubite frate, vino cu încredere la Biserica părinților tăi! Ea te chiamă și te învață să fi cu credință tare, cu nădejde dreaptă și cu iubire nefernică față de Dumnezeu și de aproapele. Ea te sfătuiește la frățietate, la muncă cinstită, pașnică și la viață de omenie și de armonie cu toți, și-n primul rînd cu cei din casa părintească, cu cei de-un neam și o limbă cu tine.

Deschide, fratele meu, camera sufletului tău. Lasă să între harul lui Dumnezeu, prin rugăciunile Bisericii, ca El să te lumineze pe cărările vieții tale. Lasă harul să te încălzească în focul gîndurilor, al vorbelor și al faptelor creștinești, care fac pe oameni după asemănarea lui Dumnezeu.

Nu sta departe de casa de rugăciune care este casa lui Dumnezeu cînd ușa ei stă deschisă, ci intră în ea, cu hotărîre și tărie, atunci cînd clopotul te chiamă iar preotul te așteaptă ca împreună să aduceți jertfă curată la Sf. Liturghie, Trupul și Sîngele Domnului pentru mîntuirea noastră a tuturor. Grăbește-te spre Sf. Biserică, pentru că numai aici găsești pe toți aleșii lui Dumnezeu care i-au bine plăcut lui, de la facerea lumii și pînă astăzi. Sînt aici duhurile Patriarhilor, Proorocilor, Apostolilor, Evangheliștilor, Martirilor, Sfîntilor, Cuvioșilor și Cuvioase-

## Lumină electrică în biserici

Prin jertfa credincioșilor, la îndemnul preoților P. Birău și I. Cioara, s-a introdus curentul electric în sfînte biserici din parohiile Alba-Iulia-Partoș și Alba-Iulia-Lumea Nouă. La fel în parohia Bărbant, condusă de zelosul preot Gh. Rusu, prin jertfa credincioșilor s-a introdus curentul electric.

Vii mulțumiri se aduc tuturor credincioșilor din aceste 3 parohii cari au contribuit la introducerea curentului electric în biserici, făcîndu-le astfel mai luminoase.

### Repararea bisericii din parohia revenită Șeușa (r. Alba)

Intre anii 1912—1914 parohienii din Șeușa, prin apostolatul decedatului preot Virgil Hațegan, și-au edificat monumentală biserică, situată pe o colină de deal. De atunci au trecut mulți ani, care au adus stricăciuni bisericii. Prin grija Mitropoliei Sibiu, care a planificat materialul necesar în vara și toamna anului 1956 șelăria a fost așezată din nou, făcîndu-se reparații mari în sumă de 18.500 lei, cari lucrări au fost executate de antreprenorul Nicolae Hațeganu, fiul parohiei. Munca de aprovizionare cu pietriș, nisip, apă, a fost făcută în mod voluntar de fiecare credincios conform planului de muncă. Credincioșii au răspuns cu mult drag. Urmează ca-n vara acestui an biserică să fie zugrăvită. Aducem pe această cale mulțumiri consiliului parohial în frunte cu tînărul episcop Hațegan Benedict, Oarga Ion lui clement clopotar, Oarga Ion I. Alexandru și lui Oprean Pavel, cît și buneivoințe antreprenorului Hațegan Nicolae, precum și Oprean Dumitru, care au trudit mult pentru biserică.

Laudă și mulțumită Domnului pentru toate.

lor, Pustnicilor, Ierarhilor, Părinților Bisericii, etc.

Vino, frate, la Biserică, îndreptat, curățit de tot ce este rău în tine. Intoarce-te spre Dumnezeu și al părinților tăi și roagă-te de iertare!

Mai adu cu tine și pe alții cari poate mai stau la îndoială.

Veniți, frații mei iubiți și ascultați povețele pline de înțelepciune ale Sf. Biserici ortodoxe, rostite prin glasul preoților sfînțiți ai lui Dumnezeu, care se roagă pentru mîntuirea voastră.

Vă așteaptă în pragul Bisericii strămoșii, moșii și părinții voștri, să vă îmbrățișeze cu toți sfînții, ca să se roage pentru mîntuirea sufletului și a familiilor voastre.

Veniți ca împreună să ne rugăm fierbinte Mîntuitorului zicînd cu inimi smerite:

„Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluește-ne pe noi păcătoșii!”

Pr. SIMION RADU